

PEST, APRILIS 12.

15. szám.

I. FÉLÉV. 1860.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer: esütörtökön. Előfizetési díj: helyben félévre 1 frt 31 kr., s egész évre 2 frt 62 kr. aust. ér.; vidékre postán félévre 1 frt 66 kr., s egész évre 3 frt 32 kr. au. ér. Az előfizetési pénzek a Szent-István-Társulat ügynöki hivatalába (Lipót-utca, 8. sz.) bérmentesen, a lap szerkesztését illető levelek pedig a „Katholikus Néplap” szerkesztőségéhez (Pest, Képiró-utca, 4. sz.) intézendők.

Fehérvasárnap és a megszentelő kegyelem.

Isteni Megváltónk diéső feltámadásának nyolczadik napja az egyház nyelvén „fehérvasárnap”-nak nevezetik. Ezen elnevezés onnan vette származását, hogy az anyaszentegyház első századaiban az ujkereszteltek husvét előtt nagyszombaton a szent kereszttségben nyert lelki tisztaságot példázó fehér ruhába öltöztettek, mely kereszttségi fehér ruhát nyolcz napig viseltek; nyolcz nap után pedig, vagyis husvét után első vasárnapon a szentegyházban összegyülekezvén, fehér ruhájokat mással váltották föl; és mivel ekkor tették le a fehér köntöst, ugyanazért e vasárnap fehérvasárnapnak neveztetett el az egyházban. — Ez alkalommal egyszersmind komolyan figyelmeztettek az ujkereszteltek az egyház által: miként azon lelki tisztaságot, melyet inént letett fehér ruhájok példázott, egész éltökben folyvást megőrizni iparkodjanak.

A mely kegyelmet a kereszttség szentsége az ujkereszteltekben munkált, ugyanazt szerzi vissza a hajótörés után a léleknek ma is a husvétí penitencziatartás szentsége, vagy a már meglévőt öregbíti. Az egyház intelme tehát híveihez fehérvasárnapon ma is a megszentelő kegyelem gondos megőrzésére vonatkozik. Ma is, mint kezdetben, inti e gondos anya gyermekeit, hogy a megszentelő malasztot, lelköknek eme legdrágább kincsét, folyvást megőrizni igyekezzenek. Figyelmezteti őket, miként a husvétí sz. napok ugyan az örömmek és vigaságnak napjai, melyekben ő is a böjti szomort és gyászt leteszi; iparkodjanak mindazáltal e napokat öröm és vigaság közepett úgy tölteni el, hogy a testnek is az örömmekben tágabb kört engedvén, mint a nagyböjti időszakban, a lélek tisztasága azért hajótörést ne szenvedjen.

És ki ne venné észre első tekintetre is az egyház emez intelmének nagy horderejét?

A megszentelő kegyelem oly kincse az emberi léleknek, melynek értéke véghetetlen. Elvesztették azt első szülőink vétkök által maguk és gyermekeik számára; s nem volt többé, a ki azt visszaszerezhetne volna, ha csak a véghetetlen irgalmu Isten nem könyörül az emberinemen, el nem küldi sz. Fiát, hogy emberi természetün-

ket isteni természetével csodamódon egyesítve, gyöngeségünket kipótolja, s kinszenvedésének s keresztthalálának véghetetlen érdemei által, elvesztett legdrágább kincsünket, a megszentelő kegyelmet visszazerezze. Valamint tehát véghetetlen, isteni Megváltónk sz. vérenek drága ára, melyet az emberi nem iránti határtalan szeretetéből a megszentelő malaszt visszaszerzéseért kiontott: ugye kegyelem is oly kincse halhatatlan lelkünknek, melynek értéke véghetetlen.

De mutatja ezt munkálkodó ereje is a megszentelő malasztnak, mely szerint ez alatt azon természetfölötti ajándékát értjük Istennek, mely

a) az ember bűneit eltörli. A bűn legnagyobb rossz a világon; mert ez az emberben Isten képét eltorzítja, s a lelket Isten ellenségévé teszi. Ennél pedig gyászosabb állapot az emberre nézve nem képzelhető. E helyzetében ugyanis az ember, az ő végeztelját tekintve, hasonló azon malomhoz, mely egész nap szüintelen jár és forog, és este mégis csak azon helyen áll meg, melyen reggel és azelőtt volt. A bűn állapotában levő ember is, jóllehet tán egész nap izzad és fáradoz, s több jó cselekedetet is visz véghez, mindazonáltal az örök életre semmi érdeme nincs; — nincs, mert nem tetszhetik az örök igazságnak és szentségnek bármily szép, és erkölcsileg jó tette is az olyan embernek, a ki a bűn által a hazugság- és gonoszságnak gyermeke, tehát az ő nyilvános ellensége, és így az örök kárhozat jelöltje lett. — A bűn ennélfogva a legnagyobb rossz a világon. Ez azon diühös ellen, mely a Szentlélek templomának legfőbb ékességét, tudillik Istennek képét eltorzítja; ez azon pusztító féreg, mely az emberi szív veteményes kertjében a legszebb erényültetvények gyökerein kárhozatos módon rágódik; ez azon valódi orkán, mely az ember jó tetteiből az érdemet, mint kalászból a magot szerteszórja el; ez azon gonosztudás fájának gyümölese, mely a belőle evő lelket halálosan megmérgezi; ez végre azon adóslevél, melyre az örök kárhozat ítélete vérbetűkkel írva van. Mily véghetetlen kincs tehát a lélekre nézve a megszentelő kegyelem, midőn ez az embernek oly sok rosszat okozó bűneit eltörli, s azt

b) megújtván s megigazitván, Isten barátjává teszi. Feltámad ekkor a lelkiileg holt ember ismét súlyos álmaiból a szellemi életre. Széteszlanak fölötte a biin sötét éjszakájának rémséges árnyai, s szeliden mosolyogva kel ki sírjából élte láthatárán az isteni kegyelmeknek fényes ragyogó napja, hogy jótékony sugaraival szellemi éltének erőt kölesönözzön, jó tetteit pedig gyümölcsözőkké tegye az örök életre. — A lélekből, ki azelőtt Isten ellensége volt, lesz újra Isten barátja. A megszentelő kegyelem tehát azon drága aranyláncz, melyet a mennyországban mindenható királya, mint egykor Pharaó az egyiptomi Józsefnek, akaszt az általa kedvelt léleknek nyakába, hogy az által azt barátjának, s mintegy országa másod uralkodójának jelentse ki. Valljon mely dicsőség, mely megtiszteltetés hasonlítható ehhez, mely szerint az ember, kit Isten semmiből alkotta, az ő Teremtőjének barátjává lesz? . . . Sokan beérik vele e földre boldogságnak, ha csak egy nagytekintélyű, s a méltóságok magas polcán álló férfinak, nem mondom, barátságát, hanem csak kegyeit bírhatják: pedig mi egy ember kegye az Isten barátságához képest? Annyi sem, mint egy porszem a föld kerekiségéhez, vagy egy esőpp víz a mérhetetlen tengerhez képest; annál is inkább, miután e sz. barátság által magához az istenséghez lesz a lélek hasonló. Képzhetetlen szép tehát az a lélek, mely a megszentelő kegyelem állapotában levén, bírja az Isten barátságát. Sz. Brigitta az ilyenről mondá egy alkalommal, miként nem tudná szépségét azon léleknek, mely a megszentelő malaszt állapotában van, tekinteni a nélkül, hogy azonnal meg ne halna. Siena sz. Katalin pedig örömet kívánta éltét is feláldozni, csak hogy a lélek ily nagy szépségét soha el ne veszítse. Nagy kincs tehát a megszentelő kegyelem, mely a lelket Isten barátjává, és végre

c) az örök boldogság örökösévé teszi. Ennek nagyságát a véges emberi ész fölfogni nem képes. Ennek őszszegét sz. Pál is, jóllehet egy alkalommal a harmadik égbe ragadtatott, csak e néhány szóval tudta kifejezni: „A szem nem látta, a fül nem hallotta, sem az ember szíve nem érezte, mit Isten az őt szeretőknek készített.” Hogy is láthatott volna szem, hallhatott volna fül, érezhetett volna szív ily nagy boldogságot, midőn a mennybeli Atya Isten mindenhatóságának minden erejét, a Fiu Isten bölcseségének egész mélységét, a Szentlélek Ur Isten pedig kimeríthetetlen jóságának és lángoló szeretetének egész teljét a választottak boldogítására fordítja, minélfogva az örök boldogság, mint maga a teljes Sz. Háromság egy Isten, véghetetlen. Miután tehát a megszentelő kegyelem azon biztosíték és nyugtatvány, melyet a ki az örökkévalóságba való átköltözésekor ha előmutathat, a mennyei dicsőség koronáját joggal igényelheti magának, mondván a nemzetek nagy apostolával: „Eltétetett nekem az igazságnak koronája, melyet megad nekem ama napon az igaz bíró:” — annak értéke a lélekre nézve véghetetlen. Azért mondja a bölcs is e kegyelemről az ó-szövetségben: „Feljebb becsülém azt az országoknál és királyi székeknél, és a gazdagságot semminek állítottam ahhoz képest. . . Nem is hasonlítottam hozzá a drágakövet; mert hisz minden arany ahhoz képest egy kevés fővény, és ugy mint sárnak ítéltetik az ezüst, ahhoz hasonlítottván. . . Jövének nekem minden jók azal egyetemben“ (Bölcses. k. 7.). Hol tehát az a földi hi-

ány, mit a megszentelő malaszt e tekintetben bőven ki nem pótol? hol az a földi szükség, mit az bőkezűleg nem fődöz? . . . Bármily földi jóban szenvedjen is az ember hiányt vagy szükségét, birván e legnagyobb kincset, bátran fölkiálthat a Magasságbelihez lelke a Zsoltárossal:

„Pásztorom a jó nagy Isten,
Nem leszek szükölködő;
Szirtpatához a virányok
Pamlágára fektet Ő.“

Bármily inségek, és nyomorok terhei nehezdedjenek is ez életben vállaira, vigasztalódva mondhatja el magának ugyanazzal:

„Járjak bár a zord halálnak
Arnyas völgye éjjelén;
Mért remegjek? vélem Isten,
Vélem a vigasz. remény.“

Velem a legnagyobb kincs, mely földi szükségéimet bőven kipótolja; inségeimet és nyomoraimat pedig egy annál nagyobb boldogság elnyerésének reményévé változtatja; mert

„Igy valóban a kegyesség
Kisér át az életen,
Csarnokodban lesz lakásom
Mindörökre, Istenem!“^{*)}

E kegyelem gondos megőrzésére intette tehát hajan az egyház az ujkeresztelteket fehérvasárnapon, erre figyelmezteti hűveit jelenleg is; mert nagy kincs nagy őriztet kíván, — ennek értéke pedig véghetetlen.

Szóllósy János.

Nagy-Leo pápa életéből.

Sz. Leo pápa született Tusciában. Gyermekségétől fogva a tudományoknak szentelé életét. Azon időben, melyben pápává választatott, Franciaországban tartózkodott, két villongó párt között békét s egységet eszközöndő. Nemes szíve nagy méltóságokra nem vágyódott; de ennek daczára, miután arról tudósított, hogy Romába térjen sz. Péter széke elfoglalására, kénytelen vala az imádandó Gondviselés előtt meghajolni. Utak indult, félelem- és szomorúságtól környeztetve; mert oly terhet kellett vállaira vennie, melytől az angyalok remegnének. De az isteni Gondviselés előkészíté e nagy férfut a terhes hivatalra, rendkívüli buzgóságot oltván fogékony szívébe a szent könyvek olvasására, s hasznos tudományok megszerzésére. Kis korától fogva legnagyobb gonddal kerülte ő a bünt; az isteni félelem, mely et hiven megőriztet, alapja volt az ő nemes és kitünő erényeknek. A rendíthetetlen hit, a hű remény és a tisztá szeretet őrei voltak minden időben, s minden viszontagságában: miért is kedves volt Isten és emberek előtt. Szónoklati tehetségben annyira kitünt, hogy keresztény Demo-

*) Tárkányi Költ. XXII. Zsolt.

sthenesnek, és mennyei Cicerónak méltán nevezetett. Egyházi ügy, mint világi tudományokban annyira tiindöklött Leo, hogy a világnak legtudósabbjait felülhaladá. Méltán viselte ő azért e nevet „nagy;“ — méltán követte ő szent Pétert magasztos székében. — Pápaságának ideje alatt nagy szorongatásoknak ki vala téve; de a melyeket ő erélyesen tudá legyőzni. Attila, a ki magát „Isten ostorának“ nevezé, nagy szomorúságot szerzett szívének; a ki miután kegyetlenségével több országot meghódított volna, Olaszországba is berohant. Ticinum, Milano, Aquileja, Mantua, Cremona és Ravenna áldozatai lettek vad ostromainak, és féktelen dúlásainak. Végre Roma felé indult, hogy a fegyvertelen pápát megszorítsa, és a világ városát megsemmisítse. Leo pápa mély elkésredésben Istenhez folyamodott; éjjel-nappal imádkozott, szigorú böjtöléssel vigaszt keresvén a szenvedők irgalmas Atyjánál. Midőn az ellenség diühöngő csapatjaival Romához közeledett, és az egész lakosságot rettegésbe s majdnem kétségbeesésbe hozá: Leo, mint a jó pásztor, szeretett juhaiért életét föláldozandó, a pusztító király elejbe ment, s e szavakat intézé hozzá: „A tanács és a romai nép, mely ezelőtt az egész világot legyőzé, most pedig legyőzetett, kérelemmel járul hozzád, oh Attila, királyok királya! hogy neki kegyelmezz. Győzelmeidben szebbet, s utódaidra dicséretesbet nem szemlélhetsz, mint midőn lábaidnál látod azon népet, mely előtt a királyok és nemzetek alázatosságban térdet hajtottak minden időben. Legyőzted a világot, s neked adatott a romaiakat is legyőzhetni. De már kérünk téged, hogy győzd le most tenmagadat, mint a ki mindeneken győzedelmeskedtél. Az elbizottak érzik ostorod hatalmas csapásait: éreztesd a megalázottakkal ezután jóságodat és kegyességedet, kivált azokkal, kik magukat meggyőzötteknek elismerik, s kik akaratod- és parancsodra hajolnak.“

Azalatt, míg sz. Leo ezeket mondá, némán s mozdatlanul állt előtte Attila király, mintha valamiről gondolkoznék. Nem ok nélkül; mert Isten újja határt szabott nagyravágyásának. Attila szent Leo pápa oldala mellett sz. Péter és Pál apostolokat látja, kik kivont karddal őt fenyegeték, ha Krisztus helytartója szavának nem engedelmeskedik. Attila félelem- s rettegéssel telve, megalázódik, Romának és egész Olaszországnak békeséget ígér, s seregével egészen elvonul.

E látványról maga Attila tesz bizonyosságot saját fővezérei előtt.

Attila győző (latinul Victor) volt Olaszországban; de Romában Emmanuel lett.

Nem mindig mondja Jézus Péternek:

„Tedd a hüvelybe kardodat;“ — hanem egykor az apostolok e szavaira: „Uram, ihol itt két kard!“ azt felelte: „Elég.“

Kopich Ignác.

Napraforgók.

I.

Legszebb virág a napraforgó,
Higyétek, a legszebb virág;
Csak ugy aranylik paszomántja,
S szeme éjfékete granát,
Azonfölül oly nagyra nő,
Mint akármely gyalog-fenyő.

Leg is bölcsőbb a napraforgó,
Higyétek, legbölcsőbb virág;
Az ő életbölesészetétől
Sokat tanult már a világ:
Ő, hol nap süt, arra forog,
— És ez nem utósó dolog.

II.

Legdicsőbb hölgy az igazság,
Legdicsőbb az ég alatt,
Minden esőkjától a szívben
Egy-egy üdvvirág fakad.

Ah! milyen kár, hogy e hölgynek
Be van kötve két szeme;
Talán amúgy szent ajkához
Júdást nem eresztene. . . ?

III.

Ide, a kik nem akartok
Lenni hon-, csak égfiak!
Boruljatok a kereszthez,
Ha szenvedtek e miatt.

Enyhül majd a véres arczról
Rátok egy köny hull alá,
Az a vé r k ö n y, melylyel Jézus
É d e s h o n á t siratá. . .

IV.

Az igazság drága kincsét
Ugy keresik némelyek,
Hogy az uton meg sem állnak,
Bármí hős árnyat találnak —
Szívök, lelkek eleped.

De némelyek ezen útát
Tartják igen keménynek,
S így, mert a szomj életölő,
Néha egy-egy közeleső
Csárdába is betérnek.

V.

Hol voltak a varjak nyáron,
A míg zöld volt a berek,
Mig élt a föld
És dalt füttyölt
A egész madársereg?!

Most itt vannak . . . ő gyalázat!
Itt vannak a hó feletti,
S mint a gyávák,
Meggzagatják
Holton — a szemfüdelet!

Mindszenti Gedeon.

Az árva leány.

— Igaz történet. Folytatás. —
Lukácsék Jánostól.

VII.

Az előbbi események óta hét egész év folyt le. A napok, évszakok, sarjadzó és lehulló lombok szokott renddel válták föl egymást; míg az emberiség, éltének rendes kerékvágását s a csöndes házi boldogságot megunva, a művészet s mezei munka eszközeit eldobva, fegyvert ragadott kezébe.

Az 1859-ki év véresen leend följegyezve a történet lapján.

Hanem a mily gyorsan tört ki a háboru dühe, ép oly rögtön állt be a béke is. Az öldöklő hadizaj megszünt, s mindenki ismét visszaadott foglalkozásának.

A föld népe örömmel üdvözlé a visszaérkezőket, érdekeltei után tudakozódván. . . Mennyi öröm és mennyi könyek!

De mi közünk nekünk ez általános mozgalomhoz, kik csak egyes személyek által érdekeltek? A világ sorát jegyezzék föl a dolgok titkaiba avatott történészek, s mi ne lépjük át elbeszélésünk korlátait.

A gráci kórházban vagyunk. Lelkészek, orvosok, s irgalmas-nénék, a szeretet e megtestesült angyalai bámulandó önfeláldozással sürögnek-forognak mindenütt, szent dicsőség sugarai ragyogván ez utóbbiak homlokán, midőn az ápolásukra bizottak közül némelyiket megmenthetvén, elmondhatják: mentve van!

Valóban itt bámullak én téged a te szent intézményeidben, oh keresztény hit!

A sebesülteket naponkint viszik a sötét temetőbe, és naponkint újak érkeznek. Ur Isten meddig fog ez tartani?

A kórház felügyelője s rendes orvosa egy körülbelül 32 éves férfin. A betegek határtalan bizalommal viseltetnek iránta, s még haláluk közben is mosolyognak, ha mellettök van; mert ő neki hite levén, a hol az ész orvosságot nyújtani képtelen, a hit szent reményeit szokta betegeibe önteni. Pedig ő a legkomolyabb ember a világon; de látszik, hogy e komolyságot lelki fájdalomk vészték arczára. S nem esik-e a szenvedőnek a vigasztalás jobban egy olyantól, ki maga is szenved, mint ki azt pusztá szokásból, s jó sorsnak közepette ezífra szavakkal önti ki?

Lépjünk közelebb e férfinhoz, s keressük őt meg kisdéd szobájában, mely közvetlenül fekszik a betegek nagy terme mellett. A szobában minden egyszerű; a butorok többnyire bőrrel bevont ládákból állanak; minden a hordozhatóságra van készítve, kivéve a kisdéd gyógyszer-tár-állványt, mely, úgy látszik, egyedüli állandó butora a szobának. Az orvos ezüst színnel festett asztal mellett ül, s ir. balkezevel komoly homlokát támasztván.

Írását elvégezve, azt szomorúan újra átolvassa magának.

„Kéthónap mulva — így szól folytatólag önrata — hét év! — és ha volt eddig valami reményem, szeretett gazdám, annak eddig okvetlenül el kellett enyésznie, mint egy könyeseppnek, mely egy tengerész szeméből a tengerbe hull! Istennek esodálatos fölöttem való végezete; de én szívesen meghajlok hatalmas keze alatt, ren-

diületlenül hívén, hogy mit itt e földön, hol csak könyek és bánat kel számunkra, jónak látott tölem megtagadni, azt annál nagyobb mértékben fizetendi majd ott vissza! Hét év! Oh mennyi fájdalom anyjává lön e nagy szó: hét év! Keserveimet elpanaszolom a szellőknek és velök sohajtok; a bérczek- és völgyeknek, melyek egyedül képesek viszhangot adni, s az ő nevét utánmondani. — Ötet meglelve, visszamennék előbbi sorsomba; ötet nem lelve, itt maradok; mert én csak a szenvedőkkel szenvedni, de a vigadókkal vigadni nem tudok. Ah kedves gazdám, mily sokat köszönök én önnek! — Önnek szerény köre volt az, hol a keblemben hamvadni kezdő hitnek lángja ismét meggyuladt, azon hité, mely most erőt ad a küzdelemre, s a kétségbeesés örvényétől megment! . . Nem bölesészi okok, hanem jámbor viselkedete által öntudatlanul szívárogtatta azt keblemben, hasonlólag egy gyöngye harmatcsepphez, mely a lég meglágyult rétegeiből száll alá a virágra. Ez tartott engem e hét éven át; hisz tudományom arról eléggé meggyőződött, hogy nálam nem természetes okok voltak a lét föntartói. Az ősz végén, midőn egyszersmind szülőimet is meglátogatnom gyermeki kegyeletem parancsolja, betérek önhöz is, s körében akarom megülni a hét éves fájdalom első napját, s mozogni ama légkörben, s tiporni ama földet, hol ő lélekzett és járt! . . És azután, ha Istennek úgy tetszik, nem bánom, ha nyugalomra hajthatom fejemet; mert nekem csak ott. . . ottfön van reményem még!¹⁴

Folytatta volna még saját irata olvasását az orvos, midőn az ajtón halk kopogás történik, s egy szerény irgalmas-néne nyit be, kimagyarázhatlan illem, alázatosság és nyájasság között, mely csak ő nekik sajátjuk.

— Ismét beteg valaki, néni? — kérdé fájdalmas mosoly közt az orvos.

— Az, még pedig igen nagy beteg! Kérem, nincs vesztetni való idő; kövessen azonnal — ejté esdőleg a néne.

Az orvos haladék nélkül készülni kezdte, e közben kérdvén:

— S ki a beteg?

— Mit tudom én, ki ő? Egy nő, egy lény, egy, Krisztus vérével megváltott lélek!

Mire a katonai kórházból kiléptek s a nének laka felé tartottak volna, orvosunk a szótlanság elüzése végett újra mond a nénéhez:

— Tehát a szóban levő beteg kilétéről csakugyan nem tud semmit a jó néni?

— Csak annyit, hogy az N. tábornok családja-hoz tartozik, habár nem családja közöl való is. Ezelőtt három hónappal, midőn N. tábornok hadseregével erre vonult Olaszországba, ő itt maradt a tábornok nejével együtt. Öt héttel ezelőtt meg a tábornokné férje után indult, részint ez iránti vonzalomból, részint a esatater megszemlélése tekintetéből, lehetővé tevén, mint kegyed tudja, a közlekedést a megkötött béke. A leány azonban beteg levén, ápolásukra bizottat a tábornokné által, ki igen meghagyá, miként hogylétéről koronkint tudósítsuk.

— Nekem e betegről mindeddig semmi tudomásom nem volt.

— Tudván, mennyire van igénybe véve orvos ur a sebesültek körül; de gondolván azt is, miszerint alorvo-

sunk elég ügyes, nem akartunk idő előtt alkalmatlankodni, annnyival inkább, minthogy a nő baja először nem látszott komoly jelleműnek; most azonban szerfölött aggasztó, s bizonyos lázas rohamu, mely, úgy látszik, a lélekkel van kapcsolatban, s abból foly ki.

A beszélgetők ismét hallgatagon folytaták utjokat. Végre a nének zárdája előtt voltak, mely nem sokára magába fogadá őket.

— Erre van, saját czellámban a beteg — ejté a néne — éjjel-nappal mellette vagyok; ne kiméljen, kérem, semmit orvos ur, ő oly szelid és méltó a segélyre; és a tábornokné is annyira szereti!

Egy hosszú folyosón mentek végig, melynek legislegvégső sarkán egy ezella ajtaja látszott.

— Itt a beteg! — mondá halkán a néne, nehogy álmából fölverje azt. Azután tisztelettel, mint valami oltárhoz lépett előre, félrehúzta az ágyat körülfutó zöld függönyt, ismét halkán ejtvén:

— Alszik! . . .

Most az orvos lépett a beteg elé, vizsgálendő annak állapotát. A jó néne kimért távolban lesé az adandó orvosi utasítást, s ama szavakat, miket az mondandó vala; látszott rajta, hogy hittől lángoló lelke gondolatban imádkozik: hogy betege a végkegy, vagy meggyógyítás malasztjában részesüljön, s vagy a föld, vagy az ég egy angyalt nyerjen.

Az orvos e közben a beteghez lépett. Az a komoly arcz oly nemes ihlettséget sugallt, mint mily fénytől ézikkáznak például a művészek szemei, midőn mintegy átszellemülve művökhöz fognak: ő nem mesterséget, hanem szent hivatást gyakorolt tudományában. Már egészen a gyöngéden szunyádó beteg mellett állt, s meglátva azt, egy rögtön rángást tőn, hátra felé lépven, s lábával zörejt okozván; mire a beteg fölébredt. A néne egy, óvatosságra intő mozdulatot tett. Az orvos helyreigazítá magát, s meredt szemekkel a beteg fölnyilt szemébe néz! . . . Ez, mintha édes alma lett volna, egyet mosolygott, bágyadtan jártatván körül szeméit. Végre az orvos, hasonlólag egy olyanhoz, ki örüléséből rögtön kijózanodott, térdre esett, a beteg mellé csuszott, megragadá s csókjaival illeté annak kezét, s egészen átváltozott hangon fölkiált:

— Mariska, Mariska! . . . föltaláltalak végre! . . . Oh Isten, imádlak! . . .

— Orvos ur! . . . feledni látszik — ejté feddőleg a néne.

— Igazsága van néni — vágott közbe amaz — én feledni kezdem most hosszú hét év szenvedéseit, meg nem fontolván örült örömeimben, hogy e drága beteg halálát e gyors rohamu öröm által siettethetem. . . Megleltem, . . . megleltem őt! . . . de hogyan?! . . . Itt vagy tehát végre drága alak, idegen földön velem együtt, s akkor kell érintenem téged, midőn ég és föld közt lebegsz már! . . . Ne menj! . . . ne menj! . . . maradj még kis ideig! . . . Oh Isten, csak most ne csaljon meg tudományom! . . .

A jónéne, ki később az orvostól mindent megtudott, most társkezet adva, mindent elkövettek a beteg helyreállítására; ki csak igen lassan kezdett üdülni, míg végre három hét múlva az orvos egészen átszellemülve kiálta:

— Néni! . . . a beteg mentve van! . . .

(Vége következik.)

Városi levelek.

XIII.

„Szerencsésen járjatok, Isten oltalmazzon titeket utatokon, és az ő angyala kísérljen titeket!”
Tobias 5, 21.

Pécs. — Lelkiutazás. — Utilevél. — Neved. — Születési s tartózkodási helyed. — Mesterséged. — Állapotod. — Vallásod. — Termeted. — Külsőd. — Különös ismertető-jeled. — Saját kezed aláírása. — Szerencsés utat!

Mindegyikünk uton van. Az örökéletbe zárandokolunk. Minden perecczel közelebb állunk halálunk-, sirunk- és az örökélethez. Életünk óráján a mutató folyvást halad!

Ezen fontos lelkiutazáshoz utilevél is szükséges: fogadd ezt ezennel nyájas olvasó. — Minden utilevél következő rovatokkal szokott ellátva lenni: Az utazó neve, születési, tartózkodási helye, mestersége, állapota, vallása, termete, külseje, különös ismertető-jele, sajátkezü aláírása. Ugyanez szükséges az örökéletbe vezető utilevéhez.

Mindenekelőtt: mi a neved? hogyan hívnak? Erre szépen felelt egy, az első századokban élt szent férfiú: Keresztény a nevem, katolikus a melléknevem. — Tehát keresztény katolikus a te dicső neved! Iparkodjál e szép névnek mindenkor megfelelni. Ne szégyeneld minden tetteidben kimutatni, hogy katolikus vagy, és használd mindenkor e szép katolikus köszöntést: „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”

Melyik a születési helyed? honnét vagy? Te magyar, te német, olasz, francia stb. vagy. Nemde ezen országok ura az Isten? Tehát te az Isten országából származtál. Meggondoltad-e te ezt komolyan? Mindennap imádkozd a „Mi-atyánkban”: „Jöjjön a te országod.” Iparkodtál-e terjeszteni ezen országot?

Tartózkodási helyed. A kék égboltozat alatt lakunk valamennyien. Nincs itt maradandó városunk, hanem a jövőt keressük. Számkivetésben vagyunk, tengődünk, szenvedünk, hogy annál inkább ohajtsunk azon lakást, melyet sem szem nem látott, sem fül nem hallott, sem emberi ész föl nem foghat.

Mesterséged. Te a műhelyben dolgozol, te a szántóföldön, te a bányában, te testi, te lelki erővel, te magad, te mások számára. De mondd meg: miért kell dolgoznod, ha a mennyet meg akarod érdemelni? Erre maga az Üdvözítő felelt, mondván: „A te Uradat Istenedet imádd, és egyedül neki szolgálj.” És nem egy vagy két óráig, hanem koporsód zártáig kell ezen Urat szolgálnod; és nagy lesz a te jutalmad mennyben. A mit Isten dicsőségeért teszesz, annak van értéke; a többi mind haszontalan. — Igyekezzeél tehát munka között is lelketed az éghez emelni, és úgy élni e világgal, mintha nem is élnél.

Állapotod. Légy magas avagy alacsony állásu, szegény vagy gazdag, előkelő vagy koldus: fő dolog, hogy a kegyelem állapotjában légy. Ennek nem szabad hiányzani az örökéletbe vezető utilevéiben. Szabadnak kell lenned minden nagy és halálos büntől.

Vallásod. Különböféle vallás van a világon. Melyik legyen utilevedben irva? Kétségen kívül a sok közül az, a melyet Jézus Krisztus e földre hozott; mert ő mondá: „Senki sem jöhet az Atyához, csak én általam.” — Egy hit az, melyért meghalt, és ez — a keresztény katolikus hit, melyhez hű légy örökké!

Termeted. Az utilevelekben az is föl van jegyezve: valljon nagy, kis, vagy közép-termetű-e valaki? Az Isten erre nem sokat néz. De mégis Istentől alkotott termeted mutatja már az irányt, mely felé törekedjél. Fejed fölül van, arcod az ég felé: mit jelent ez egyebet, mint hogy az ottfön valókat keresed?

Az utazók ülsége is följegyeztetik az utilevéiben, milyen az arca, orra, szája, stb., úgy hogy első pillantásra rá lehet ismerni. — Milyen a te külsőd? Olyannak mutatod-e magad külsőleg, a minő belsőképed vagy? Nem vagy-e farizeus? Nem vagy-e színlelt jó? Igyekezzeél-e külsőképed is jó példát adni? Ugy világitasz-e, hogy mások is látván jó tetteidet, dicsérik az Atyát, ki mennyekben van? Kiténik-e külsődből is az, hogy jóra való katolikus vagy?

Különös ismertető jelek. Birsz-e olyan jelekkel

melyek a világ fiaitól megkülönböztetnek? Ilyen a szeretet. „Arról, ugy mond az Üdvözítő, ismernek meg az emberek, hogy tanítványaim vagytok, ha egymást szerettétek.” — Megkülönböztető jeled legyen továbbá: az alázatosság, mert az alázatosoknak adja az Isten az ő malasztját; a szelidség, mert a szelidek birják a földet; a tisztaság, mert a tiszták látják meg az Istent.

Most még sajátkezed aláírása hiányzik. De ez már megtörtént, midőn a keresztségnél keresztszüleid helyettesítetted a keresztségi fogadást aláírták, és azt ígérték, hogy te buzgó fogsz az Urnak szolgálni, ellene mondasz az ördögnek és minden cselekedetének.

Ez, édesem, passusod, melylyel akadály nélkül haladhatsz az élet utján. Senki sem árthat ebben. Minden bel- és külföldi hatóság szabadon fog átbocsátani. Az utileveleket többször el szokták olvasni, és pecséttel ellátni. Te is atyámia ezen lelki utilevelet a penitencziatartás szentsége által gyakran erősítsd meg. És most . . . majd elfelejtetem — azt kérde és akarod tudni: mennyi időre szolgál ezen utilevél? Eletednek egész idejére, mindaddig, míg csak az örökéletbe nem jutsz. — De mikor lesz ez? kérde ismét. — Barátom! evvel nem szolgálhatok. Annyit mondhatok bizonynyal, hogy egy második utilevelet nem kapsz többé; evvel beéred. Valljon tíz vagy egy évre, 5 hónapra, egy hétre vagy csak napokra és órákra fog szolgálni? azt nem tudom; azt nem tudja senki, egyedül az Isten. Annyit azonban mondhatok, hogy vándorlásod minden pillanatban elvégezhető, utileved ideje eltelhetik, és az Isten ítélő-széke elé jöhetsz.

Azért igen célszerű, ha ezen utilevelet mindig magadnál tartod, és a szerint élsz. Adja Isten!

Most pedig szerencsés utat! Mendlik Ágoston.

Katholikus hitélet.

Nagyvárad, april 3. 1860. Gyönyörű s valóban meghatározó szép szokások vannak a nagybőjtben némely kath. közösségekben. Nekem, ki a kántorokat illető szertartási tantárgyat tanító-képezdénkben kezelem, szükségkép ki kellett figyelmeztetnem e szertartásokra is terjesztem. Van község, hol a lelkész böjti vasárnapokon délután, ha az idő engedi, a néppel szent menetet tart a sz. kereszthez, mint üdvünk jelvényéhez, temető- vagy más helyekre, zengedezve szép böjti népenekeket, s ott a Jézus szenvedéséről való letenyét imádkozzák el; csak ezután tartatik a rendszeres letenye. — Majd esténként összejön a nép a sz. kereszt alá, s ott imádkozik, és énekel. Majd a közönséges lorettói letenye helyett a Jézus szenvedéséről való letenyét énekl el a délelti istenitiszteleat alatt. Majd az ugynevezett statió-képekhez, s onnan a kalvaria-hegyre zárandokol. Majd kizárólag a statio-képeknél tart ajtatosságot, mint nálunk Nagyváradon a székesegyházban a főpásztor vezetése mellett. Majd nagypénteken korán reggel, 4-5 óra tájban bizonyos ponton — teszem a templomnál — összeseregleg, s kereszttől kereszt- hez énekszóval tart szent menetet. Majd végre szent beszéd vagy elmélkedés tartatik vasár- és hétköznapokon. Nagyváradon két népegyházban két ily böjti szent elmélkedés tartatik, kedden és pénteken délután, következő renddel: Szentség-kitétel s imádás. — Könyörülj Istenem! — Könyörgések. — Szent szónoklat vagy elmélkedés. — Keresztények sirjatok. — Szentség-imádás s betétel. Végre a szent reliquiás keresztcseske esőkolása a nép által, mi alatt énekeltek: „Szeretl engemet, szeretlek tégedet, én Jézusom!” — míg a nép eltávozik a templomból. — Ez idén is megtartattak a böjti szent beszédek városunkban, még pedig két kitűnő egyházi szónok által. Épületes volt látni, hogy a nép már az ajtatosság előtt egy órával ellep a templom környékét, hogy idejében bejuthasson s helyet foglalhasson, mert különben nem fér be. — Még egy igen szép s meghatározó szokás van nálunk nagypénteken. Ugyanis mintegy tíz templomban van Urkoporsó fölállítva — egyik diszesebb a másikkal; ezekhez a nép tömegestül jár sorban ajtatatoskodni. De legfőbbesébb látvány, midőn a főpásztor, papjaitól környezet- tetve, egyszerű fekete talarban látogatja az Urkoporsót; mely alkalommal a hivek közül is számosan csatlakoznak e nagy-

szerű menethez. Valóban szép jelensége ez a hitéletnek. Oh kérjük is a szenvedett s feltámadott Ur Jézust, hogy tartson meg minket e kegyeletes szent szertartások iránti buzgó szeretet-s részvétben!

Legyen szabad ezuttal ft. szerkesztő ur engedelmével a nagyvárad, hajdan „Salamon-alapítvány,” most „sz. Józsefről czimzett l. sz. kisnevelde” nevet viselő árvaintézetet a nyájas olvasókkal megismertetnem, és pedig nt. Cs. J., intézetbeli tanfelügyelő s lelkiigazgató urnak leírása szerint, ki megkeresésem folytán e tárgyban hozzám a következő beces sorokat intézni sziveskedett:

„D. a J. Kr. T. S. ur! A tiszta s önzetlen szándékban, mely virágzó intézetünk iránti részvétben nyilatkozik, némileg közremunkálendő, fogadja ezennel rövid vázlatban intézetünk átalakulásáról tett jegyzeteimet. Hogy intézetünk jelen szervezetéről kellő és világos ismertetést adhassak, legyen szabad azt elemeiben taglalnom. Ugyanis ez intézetnek első alapítója, Istenben elhunyt Salamon József nagyvárad l. sz. kanonok 1781-ben alapítványt tett oly szándékkal, hogy annak jövedelméből egyedül árva gyermekek tartassanak, kiket sz. József, Jézus nevelő atyja védelme alá helyezett. Ez üdvös és valóban Krisztus szelleme szerinti szándék gyamolitására későbbben többen mind az egyháziak, mind a világiak rendből bőkezűleg járultak. — Intézetünk második alkatrészét a Német-hy-alapítvány teszi, mely boldogult Némethy Ignác nagyvárad l. sz. kanonok által 1823-ban a szorgalmas tanulók számára tétetett; mihez Kaba Gábor özvegye, szül. Pál Anna és Deinger János nagyvárad l. sz. kanonok s czim. püspök is jótékonyan járultak. Nem különben néhai b. e. Lajosák Ferencz nagyvárad l. sz. püspök a vegyes házasságból származott gyermekek számára 1843-ban szép összeggel járult. Legújabbban a feledhetlen emlékü tudós férfiú, Szilasy János nagyvárad l. sz. kanonok, és legkegyelmeseb püspökünk, Szaniszló Ferencz ő excellentiája az intézet alapítványát 6000—6000 pirttal gazdagították. — Az elősorolt ötféle alapítvány legújabbban történt egyesülésből alakult jelen minőségében intézetünk, mely a kegyes alapítók szándékát szeretlen megtartva, ideiglenes rendelkezés folytán a későbbi tüzetes határozatig „Szent Józsefről czimzett l. sz. kisnevelde” czimmel ruházott fel, és következőleg szerveztetett: ő excellentiája, legkegyesb főpásztorunk böles itélete és páratlan szívjózsága folytán, mint ki bokros foglalkozása közepett is atyailag gondoskodik az intézet mind szellemi, mind anyagi jólétéről, vétetek föl intézetünkbe a szükségesekkel ellátott növendékek nyilvános pályázat (concurtus) utján egész a VI-dik gym. osztályig bezárólag. Továbbá rendes előjárók által kormányoztatik; ezek: igazgató (rector), aligazgató (vice-rector), tanulmányi felügyelő (studiorum praefectus), és lelki igazgató (spiritualis). A növendékek összes száma, kik az intézetben nyerik élelmészöket, ruházatukat, tanitatusukat és vallásos neveltetésöket, 37-re megy a IV elemi és VI gym. osztályban. A növendékek az intézetben külön tan- és hálótermekkel, betegség esetében elkülönített szobával bírnak. Nem hagyhatom még említetlenül az ajtatosság emelésére ez idén nyert imatermet (oratorium), mely buzgó és köztisztelelt igazgatónknek köszöni létét. A növendékek a rendes iskolai tantárgyakon kívül még az ének- és zenetanban, rajz- és szépirásban is nyernekt oktatást. — Ez szolgáljon röviden tájékozásul t. S. urnak kérdésben forgó intézetünk jelen szervezetéről és újabb átalakulásáról. Isten áldása legyen velünk! Cs. . .”

Nines egyéb hátra e sorok írója részéről, mint e valóban jótékonyan boldogító intézetre Isten ő sz. Fölsége áldásáért könyörögni, s az elhunyt jötevőknek kívánni: „Az örök világosság fényeskedjék nekik!” — Az élő nagy jötevőt pedig Isten boldogításunkra sokáig őrtesse!!
Sohlya Antal.

Ipoly-Nyék, april 5-én 1860. Dicsértették a Jézus Krisztus, és az ő szüz Anyja, Mária! — Főtisztelelt szerkesztő ur! Mióta a beces „Katholikus Néplap” szerencsés lendületet nyert, és hitéletünket mindinkább érdekesben állítja elő, itten is buzgóbban olvassák annak minden sorát. Miután pedig ezen hegy-völgyes vidék hívő népe szintén a nagy katolikus család egy ágaskáját képezi, s róla eddig egy árva betűt sem olvasánk, pedig itt is történik egy némely, figyelemre méltó dolog,

mi hi
leszel
és né
üdvöz
képez
ujom
telet
emelt
Bará
maga
fogad
sz. J
gén k
hatós
kegy
4 öl sz
Ezen
nia ut
tásra,
nitő
katho
gas t
sik fi
szolg
riive
Itten
ujító
Szent
forint
állitta
festett
rát, —
legalá
az is,
nyéki
potjál
kért,
hódol
tak;

nagys
ság ti
sergeg
pélye
arra n
ki örö
nosa
lelkíp
ság, s
dányh
ismer

olvas
szegé
jét, m
gondv
iant m
meg,
ajánd
tosith
város
vadt.
tán k
zalom
véert
(Mát
szik,
leti:
tése n
dikna
Vajha

mi hitrokonink előtt is érdekes lehet; azért engedelmeiből bátor leszek egy-kettőt érinteni. — Ezen egyház 2,400 lélekből áll, és négy közelálló községből képezetik, melyekben a nép az üdvözítő hitet vallja. Ipoly-Alsó- és Felsőnyék az anya-helyet képezi; itt van a község feletti dombon a tágas, 1845-ben ujonnan felépült szép plebániái szentegyház sz. István kir. tiszteletére, az esztergomi főkáptalan pártfogói bőkezűségéből emeltetve, — melyben mindennap fölaldoztatik az ártatlan isteni Bárány, és vasárnaponként összhangzatos, épületes népénekekkel magasztaltatik. Van itten a b. szűz Mária skapulár-társulatának fogadalmi kápolnája, egy zsellér által építettet kalvária, nep. sz. János művészileg készült szobra, és a két község négy végén két kö- és két fakereszt. Legujjabban pedig a hontmegyei hatóság közreműködéséből és bibornok herczeg érsek atyánk kegyes adakozásából mult év július havában épült, 12 öl hosszú, 4 öl széles, két-osztályú új tanoda-épület, melybe 180 tanonez jár. Ezen különálló czélszerű tanodába jár minden vasárnap litánia után mind a két nemű ifjúság külön terembe vasárnapi oktatásra, hol olvasásban, írásban és földleírásban a lelkész és tanító vezettetnek. — Inám 600 lelket tulhaladó, tisztán katolikus lakosból áll, hol egy halmon távolba uralgó magas tornyu, régi templom díszeskedik, melyben és Balogh másik főkegyházban minden második vasárnap fölváltva isteni szolgálat tartatik; ebben is régi egyház fénylik, köfallal bekerítve az országuton, mely Ipolysághról B-Gyarmatra vezet. Itten gyönyörködve szemléli az utazó nem csak ezen ő-, de megújított templomot, hanem ennek nyugati részén álló esinos, Szent-Háromság kápolnáját, a mellette levő új, igen szép, 80 új forintba került kőkeresztet, melyet egy özvegy férje emlékére állíttatott; továbbá a község elején álló nagy kö-, és a végén egy festett fakeresztet, a falu közepén pedig sz. Rochus hitvalló szobrát, — s méltán, ajtatos merengésben, ha nem mondja is, de legalább gondolja: itt buzgó népnek kell lakni! Minek tanúsága az is, hogy minap, érseki kegyes rendeiből fölszólíttatván a nyéki plebániái hívó-sereg pápa ő szentsége szorongatott állapotjában résztvevő aláírásra és adakozásra, azonnal 304 önként, szabad akaratból jelentkezett a IX. Pius pápához intézendő hódolati fölirat aláírására, és nagylelkűen 7 fíot a. ér. adakoztak; mit tisztelettel áteszek, illető helyre átszolgáltatás végett.

N. N. templom-gondnok.

Marczali (Somogy megyében), martius 21-én 1860. Ma nagyszerű temetésünk volt. Az itt székelő, es. k. politikai hatóság tisztikara s más hivatalok képviselői, a tisztbek egész serege, a hullámozó nagy néptömeg, az egészen átvonuló ünnepélyes komoly esend, a szemekből kicsordult könyesepek mind arra mutattak, hogy e város lakói kitünő halottat kísérek ki örök nyughelyére. És ez Stenger Frigyes, a város plebános volt. Husz év hosszú során át volt ő e szép nyájnak példás lelkipásztor, ki is mint az egyházi szellem, ernyedetlen buzgóság, szilárd jellem, kitünő pontosság, és miveltebb izlés példányképe fog még sokáig élni emlékében mindazoknak, kik őt ismerték. Nyugodjanak békével porai! Beküldetett.

Duna-Földvár. Egy történetet írok le e beeses lap t. olvasóinak épülésére. — Férj és nő messze utra indultak. A szegény asszony, mielőtt házát odahagná, térdre hullott, s férjét, magát, gyermekeit s házát, ez egyetlen vagyonkáját, Isten gondviselésébe ajánlá. A mint imáját végzé, egy gondolat vilámt meg elméjében. — Vagyonos és jószívű családot kerest meg, mely őt a kölesön kért 10 pforinttal, alamizsnakép, megajándékozta, hogy még eltávozás előtt ez összegből házát biztosíthassa. — Napok teltek el. Egyszer csak jő a hír: hogy a város egy nagy része, melyben ők is laktak, tűz által elhamvadt. . . Ha Isten azon gondolatot nem sugallja a nőnek, most tán koldulniok kellene. Ime, mily hasznos az Urban helyezett bizalom! Más részről pedig bebizonul az is, hogy a ki Isten kedvéért a sztkölködön segít, annak az Ur százasors jutalmat ad (Máté 19, 20); az emlitettem jólelkű család vagyona növekszik, s béke, boldogság édesíti napjait. — A mi városunkat illeti: örvendve halljuk, hogy leégett templomunk újból fölépítése nem sokára — megkezdődik. Tervben van egy harmadiknak emeltetése is, melyre már szép kis összeg gyűlt egybe. Vajha e szép terv kegyes adományozások folytán mielőbb va-

lővá lenne! Isten segítse meg a jámbor hiveket, hogy derék buzgalmuikat ohajtott siker koszoruzza!
Vári.

Különfélék.

— Gyász-hir. Gróf Széchenyi Istvánné, született Szeilern Crescentia grófnő, csillagkeresztes- és palotahölgy, maga és fiai, Béla és Ödön nevében, vigasztalhatlan szívvel jelent, felejthetlen kedves férje, s illetőleg atyjok, nagyméltóságú Sárvary Felső-Vidéki gróf **Széchenyi István**, ő es. kir. apostoli Felső-Val. belső titkos tanácsosa és aranykulcsosa, több jeles rendek vitéze, Egervár, Pöflöske és Sz. György várának örökös kapitánya, s a magyar tudós társaság igazgató tagja, f. h. 8-kán hón szeretett hazája s nemzete javának s diességének szentelt tett- és áldásdus élete 68-dik évében, Döblingben, váratlanul bekövetkezett gyászos kimúltat.

Az üdvezültnek hiült tetemei Magyarországon Nagy-Czenken a nemzetségi sirboltban fognak april 12-én délelő 4 órakor ünnepélyes egyházi szertartással eltakaríttatni. Az engesztelő sz. mise-áldozatok a fönnevezett egyházban, valamint Bécsben a Skótok templomában s hasonlóan a magyar esaládi jóságok anya-egyházaiban f. aprilis 26-kán 10 órakor fognak megtartatni.

— Az örökös rózsafüzérről. Szerencsénk levén a régi feledésből új életbe léptetett, és nálunk f. é. februárhó 1-ső napján Jézus Mária nevében megkezdett ajtatosságról e lapok 7-dik számában a tisztelt olvasó-közönséget értesíthetni, ezenel szoros kötelességnek érzete ösztönöz bennünket a további számadásra. Istennek legyen örök hála! mert az örökös rózsafüzérnek örvendetes elterjedésével vigasztalta meg szívünket. E mai napig az imaórák július hó közepéig, azaz 4165 társtagnak kiosztvák, névszerint a következő helyiségekben, melyeket betűrend szerint elősorolunk: Erdélyországban Kezdi-Vásárhely; Győr megyében Abda, Dunaszeg, Fehértó, Kis- és Nagy-Bajes, Kisbarát, Ottevény, Pázmánd, és Ság; Heves megyében Szolnok; Mosonmegyében Lébeny, Lébeny-Sz. Miklós, és Óroszvár; Pozsonymegyében Pozsony; Somogy megyében Felső-Següsd; Sopronmegyében Aesalag, Baboth, Barbaes, Bogyszló, Csornai major, Dör, Gartha, Kapuvár, Osló, Pordány, Szárföld, Veszkény, Víttyéd; Temesben Gataja. Mivel azonban még 4600 társtag igényeltetik: megújítva bizalmas felhívásunkat, a szegény haldoklók iránti könyörületre kérjük fel katolikus hit-sorsosunkat, miszerint bejelentvén nálunk magukat, minél ragyogóbb tanujelét tüntessék föl annak, hogy, ámbár viharos az idők járása fölöttünk, mi mégis édes örömet egyesülünk Jézus imádása, szűz Anyánk Mária tisztelete üdvös gyakorlatában. Isten szent áldása rajtunk és társulatunkon!

Osló, april. 2. 1860.

Jáky Ferencz, lelkész.

— Megjelent: „A legméltóságosabb Oltáriszentség imádása. Segur után, különösen a pesti Oltár-egylet tagjainak használatára, fordítá s kiadá a pesti Oltár-egylet egyik tagja. A főmagasságu bibornok hg-prímás és esztergomi érsek főpásztori helybenhagyásával. Pest, 1860.“ 12-dr. 124 l. Ára 45 kr. a. ér. Kapható a Szent-István-Társulat ügynöki hivatalában (Lipót-utca, 8. sz. a.). — E könyvecske lefordítására, miként a t. fordító, Szabóky Adolf ur az előszóban írja, legközelebbi indító-okul a legméltóságosabb Oltáriszentség folytonos imadására és a szegény templomok segélyezésére; mult évben Pesten alakult egylet szolgált. A czél ugyanis, mond folytatólag, nem más, mint ez egylet tagjainak kezébe, némi utmutatásul, elismert jelességű vezérkönyvet adni, hogy ők az önkényt vállalt imaórának áldásos gyümölesein minél gazdagabban részesüljenek. — Ajánlásául említtük még e könyvecskének, hogy az egész tiszta jövedelem a pesti kath. legény-egylet szükségének fedezésére van szánva.

— Roma, mart. 30. Tegnap függesztetett ki, írja a „Volkskr.“ tudósítója, a kiközösítési breve (tudnikik azok ellen, kik az egyházi állam némely tartományaiba berontottak, s azokat jogellenesen magukhoz ragadták — invasoribus et usurpatoribus) a két basilikára, ugymint a lateranira és sz. Péter templomára, továbbá a „Monte Citorio-“ az „apostoli

Cancellaria" és a „Campo di Fiori“-ra. A nép nyugodtan és illendően olvasá azt, s egész nap tódult a nevezett helyekre. A breve (nem bulla, melytől már külső formájára nézve is az által különbözik, hogy az a halász-gyűrű, nem pedig függő nagy, mind a két apostol-fejedelmet ábrázoló peccsét alatt van kiadva) mély hatást okozott; mindenki csak arról beszél. — Ma, mint martiusi utolsó pénteknapján, a Vaticánban ismét szent beszéd és a szent atya egyházi körmenete tartatott. Rendkívül nagy népsokaság gyűlt egybe, minő emberi emlékezet óta eddig soha nem vala látható. A nép kitünően viselte magát; az ajtatosság és megilletődés le nem írható; a szent atya arczáról, valamint mindnyájunkéről könyek gyöngyöztek alá. Ugy szólnán, az összes romai nemesség, minden osztálybeli néptömeg, a clerus, az idegenek, kik Romát elárasztják, — mindnyájan részt vevének a békés, fennen tanuskodó demonstratióban.

Ugyancsak a „Volksfr.“ egy másik levelezője írja, hogy martius 29-én az urak gyülekezete (Congregatio dei nobili) bűnbánó-járdalatot tartott a jezsuiták templomából a sz. Péter templomába. Vitaleschi püspök vitte elől a keresztet; számos főpapok és a legelőkelőbb urak, kik a congregatio tagjai, kísérték a menetet. Hasonló körmenetek folyást tartatnak a sz. Péter egyházába, hogy Isten segedelmeért esedezzenek, s a sz. atya iránti ragaszkodásukat bizonyítsák be. Martius 30-án a „collegium romanum“ növendékei is, mintegy 1300-an, körmenetileg vonulának a sz. Péter templomába.

Falusi tanácsadó.

39. Nem az a legrosszabb ember, ki sok gonoszságot elkövet; hanem az, ki gonoszságát el nem akarja ismerni és hagyni.
40. Ha te az Ur Isten szent akaratát nem teljesíted: mikép várhatod, hogy az Ur Isten teljesítendí a te akaratodat?
41. Egy pár forint értékű ruhát beesülsz: oh mily drága a te lelked, melyért Jézus szent vérént ontotta! Beesüld tehát drága lelkedet.
42. A malasztal teljes szűz Mária egy angyaltól is megijedt: s te, bűnös kívánságokkal teljes teremtes, a rossz barátokozástól sem félsz?—Sirt ásasz így szüzeségednek, oh hajadon!
43. Ki halt meg éretted a keresztán? kit fogsz segítségül hívni halálos ágyadon? Jézus forogjon tehát szádban, ne az ördög.
44. Sokszor a jó gyermek miatt ad az Ur Isten áldást a szülőkre; de még többször a rossz gyermek miatt látogatja Isten a szülőket.
45. Az imádságot a ki elhagyja, az a megvilágosító és erősítő Szentlélektől elpártol; s így nem esoda, ha egyik gonoszságból a másikba rohansz!

Szent-István-Társulati ügy.

Társulati rendes új tagok, és előfizetők (folytatás):

Csanádi egyházmegyében: nt. Abfalli Károly németszentpéteri káplán; nt. Brandisz János tótszamorai plebános; tek. Ehrenguber Imre mérnök Temesvárt; nt. Dreiszger Máté nagyszentmiklósi káplán; t. cz. Telbisz György Zombolyon; t. cz. Vajda János tanító Ó.-Sz.-Annán; tek. Dobsa Sámuel birtokos Aradon; t. cz. Fribeisz, szül. Somsich Teréz Aradon; tek. Rózsa Ferdinánd birtokos Aradon; tek. Ördög Endre ügyvéd Aradon; tek. Vörös Pál birtokos Aradon; tek. Balogh, szül. Vörös Luiza asszony-ság Aradon; t. cz. Perczer László polgár Aradon; t. cz. Lintner Gábor es. kir. hivatalnok Aradon; t. cz. Fodor János gyógyszerész Aradon; tek. Rochel János birtokos Aradon; t. cz. Nagy Sándor polgár Aradon; tek. Rakovszky József orvos Aradon; nt. Travnyik Rudolf káplán Pécskán; t. cz. Jezovics Zsigmond gyógyszerész Módoson; t. cz. Korhész József gazdatiszt Módoson; t. cz. Kili János tanító Mó-

doson; tek. Ruttner István orvos Módoson; t. cz. Turi János timár Módoson; t. cz. Ullun János tanító Módoson; t. cz. Verkerle Nándor községi iskola-felügyelő Módoson.

Diakovári egyházmegyében: tek. Adamovics Kapisztrán János birtokos Eszéken; t. cz. Térei Pál haszonbérő Eszéken; t. Lobmayer Agoston papnövendék.

Erdélyi egyházmegyében: t. cz. Márton János egyházi N.-Enyeden; nt. Ineze János ref. lelkész N.-Enyeden (előfizető); tek. Wutskich György ügyvéd; nt. Tankó József ref. lelkész Borberekén (előfizető); t. cz. Orbán János kántor M.-Vásárhelyen.

Györi egyházmegyében: tek. Pintér Miklós ügyvéd M.-Óvárt; tek. Nedecký János ügyvéd Mosonyban; t. cz. Vinter Károly kereskedő Mosonyban; Szárföldi község; nt. Árvai Soma sz.-f.-r. áldozár s káplán L.-Sz.-Miklóson.

Kassai egyházmegyében: nt. Schider János butki plebános; tek. Kulín Gyula birtokos Hegyiben; nt. Horváth Imre szerencsi plebános; mélt. Szentiványi Vincze es. kir. kamarás.

Nagyvárad egyházmegyében: t. Egresy Antal, Nogely István, Grótz Béla, Dolik Lajos, Dénes János papnövendékek; t. cz. Parola Ferencz takarékpénztárnok N.-Váradon; tek. Tóth Elek es. kir. orsz. törv. tanácsos; tek. Baróthy Maria asszonyság; t. cz. Vallner Károly tanító N.-Váradon; t. cz. Stettner András kádár N.-Váradon; t. cz. Topich Antal urad. udvarbíró Sz.-Jánoson; Papp Emma kisasszony; ngs. özv. Szilávy Lajosné asszonyság; t. cz. Tichy Alajos; t. cz. Broche Venczel lánynevelőintézeti tulajdonos; t. cz. Korda András kereskedő; fi. Gond András pr. r. tanár; t. cz. Koszta Gerő magánzó; t. cz. Berghoffer István kereskedő Debreczenben; tek. Fáty Gusztáv ügyvéd (előfizető); tek. Balkényi Szabó Lajos (előfizető); tek. Szilávy József birtokos Almosdon.

Nyitrai egyházmegyében: tek. Grumm Ferencz polgármester Nyitrán; tek. Wutzai Péter községi tanácsnok Nyitrán; t. cz. Pócsy István tanár Nyitrán; nt. Csernyey János briesói káplán; tek. Turcsányi Károly birtokos.

Kegyes adományok.

Pápa öszentsége számára: az ipoly-nyéki plebániából a nyéki hívek 6 frt a. ér., az inámi és baloghi hívek 1 frt a. ér., nt. Balás György nyéki plebános ur 3 frt a. ér.

Ugyancsak pápa öszentsége számára a szeredi esperesi kerületben a hívek részéről a következő adományok folytak be, s tettek át az illető megyei hivatalhoz: Diószegben 40 frt, Felső-Zellén 5 frt 35 kr., Galanthán 10 frt 1 kr., Hidas-Kürthön 29 frt 97 kr., Kajalon 23 frt 34 kr., Kosuthon 14 frt, Nagy-Mácsedon 6 frt, Nagy-Suuron 10 frt 2 kr., Szereden 12 frt 68 kr., Taksonyban 74 frt, Vágszerdahelyen 5 frt 2 kr.; összesen: 230 frt 39 kr. a. ér.

Szent-István-oltárra: ft. Góts Mór premontrei rendű kanonok (Ürményi felett mondott emlékbeszéd 25 példányáért) 5 frt a. ér.

Szerkesztői értesítés.

D. J.-nek T-on. A czikk későn érkezett. A könyvek még eddig kezűnköz nem jutottak.

H. J.-nak Cs.-ben. A halasztást az érdekeltnek sajnós visszavonulása okozá; legközelebb megkísérendjük a kiengesztelést.

Zs. L.-nak Győrben. Kérését teljesíteni fogjuk; csak is a vitelbér terhelendi.

A „Kath. Néplap“ ez évi folyamából teljes számú példányokkal még szolgálhatunk.

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT; FELELŐS SZERKESZTŐ: KÁDÁS RUDOLF.

PESTEN EMICH GUSZTÁV KÖNYVNYOMDÁJA BARÁTOK TERE, 7. SZÁM.)